

LAIMINGOS PABAIGOS PAŽADAS

Viskas
arba nieko

LINDA HOWARD

Knygute.lt

Linda Howard

VISKAS ARBA NIEKO

Romanas

Versta iš: Loving Evangeline, Mira Books, 1998
© Linda Howington, 1994

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Sandra Siaurodinė, vertimas iš anglų kalbos,
2012

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2013

© Istockphoto.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-640-5

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

1

Deivis Prisenas nelaikė savęs bailiu, tačiau jis mieliau būtų iškentęs operaciją be nuskausminimo, o ne stojęs priešais Robertą Kenoną pranešti to, ką privalėjo pranešti. Ne todėl, kad didžiausias akcininkas, „Kenono grupės“ vykdomasis direktorius ir prezidentas suverstų jam kaltę dėl prastų naujienų – Kenonas ne iš tų, kurie baudžia už blogas žinias. Tačiau ledines žalias akis sukaustytų dar didesnis šaltis, žvilgsnis dar labiau atitoltų ir Deivis iš patirties žinojo nugara perbėgsiant stingdantį baimingą virpulį. Kenonas buvo pelnęs skrupulingai sąžiningo žmogaus reputaciją, bet jis taip pat garsėjo neprilygstamu nuožmumu, jei kas nors mėgindavo jį apsukti. Deiviui į galvą neatėjo nė vienas žmogus, kurį gerbtų labiau už Robertą Kenoną, tačiau tai baimės neapmalšino.

Kiti, užimantys Kenono lygio postus ir turintys atitinkamą galią, apsijuosdavo padėjėjų sienomis. Kenono šventovę sergėjo vienintelė asmeninė padėjėja – tai ši tą sakė apie jo paties valdžią ir asmeninį santykį su darbu. Feli-

sė Kuri dirbo Kenono asmenine padėjėja aštuonerius metus ir valdė jo biurą taip, kad jis veikė tiksliai it šveicariškas laikrodīs. Ji buvo aukšta, liekna nenusakomo amžiaus moteris plieno spalvos plaukais ir lygiu dvidešimtmetės veidu. Deivis žinojo, kad jauniausias jos sūnus jau įpusėjęs trečią dešimtį, vadinasi, Felisė mažų mažiausiai įžengusi į penktąją, tačiau nuspėti jos amžių iš išvaizdos buvo neįmanoma. Net didžiausios įtamos akimirkomis ji išlaikydavo šaltą protą, buvo gąsdinamai dalykiška ir viršininko akivaizdoje nė menkiausiu žodeliu ar judesiu neišduodavo savo jaudulio. Deivis troško bent kruopelės tokios savitvardos.

Jis iš anksto paskambino Felisei pasiteirauti, ar Kenonas galės su juo susitikti, tad ji nenustebo, Deiviui įžengus į jos kabinetą.

– Labas rytas, pone Prisenai. – Felisė išsyk ištiesė ranką prie telefono ir spustelėjo mygtuką. – Pone, atėjo ponas Prisenas. – Ji padėjo ragelį ir atsistojo. – Jis jus priims tuoj pat. – Felisė atsidūrė prie vidinių kabineto durų anksčiau už Deivį – ramus jos dalykiškumas jį visada baugino, atvėrė jam duris, o Deiviui įėjus ryžtingai uždarė. Felisės dėmesys nė iš tolo nepriminė patarnavimo, anaipatol, Deivis

jautėsi, tarsi ji kontroliuotų net jo įėjimą į Kenono kabinetą. Be abejo, taip ir buvo.

Kenono kabinetas buvo didžiulis, prabangus ir rafinuotai išpuoštas. Tačiau, nors ant sienų kabėjo aliejiniai dažais tapyti originalūs paveikslai, o po kojomis driekėsi dviejų šimtų metų senumo persiškas kilimas, įžengęs į vidų neprarasdavai amo, atvirksčiai, čia tvyrojo raminama atmosfera, liudijanti puikų šeimininko skonį. Didžiulė erdvė dešinėje buvo skirta poilsiui su visa reikalinga vaizdo ir garso technika, nors Deivis abejojo, ar Kenonas televizorių arba vaizdo grotuvą nors kartą buvo įjungęs ne darbo reikalais. Sienoje rikiavosi šeši *Palladio*¹ stiliaus langai, tarsi šeši paveikslai įrėminę nepakartojamus Niujorko vaizdus. Patys langai prilygo meno kūriniams – nuostabiai išgaubti krištolo stiklai sugerdavo pro juos srūvančią šviesą, priversdami ją žiuruoti it deimantus.

Masyvus Kenono stalas taip pat buvo senovinis, šis raižyto juodmedžio šedevras aštuonioliktame amžiuje tariamai priklausė Roma-

¹ Andrea Palladio – garsus vėlyvojo renesanso architektas, kūręs rūmus ir vilas aplink miestą (čia ir toliau – vert. pastabos).

novų šeimai. Kenonas prie šio stalo tiko kaip nulietas.

Jis buvo aukštas lieknas vyras, elegancija ir jėga primenantis panterą. Lygūs juodi plaukai ir šviesiai žalios akys darė jį dar panašesnį į šį žvėrį. Prašalaitis būtų galėjęs palaikyti Robertą Kenoną tingiu žmogumi. Ir būtų pavojingai apsirikęs.

Robertas pakilo nuo kėdės pasisveikinti, jo ilgi dailūs pirštai suspaudė Deiviui plaštaką su stulbinama jėga. Deivis visada nustebdavo pajutęs plieninę Kenono pirštų jėgą.

Kartais Kenonas pakviesdavo jį prisėsti poilsio zonoje ir pasiūlydavo kavos. Šis kartas buvo kitoks. Robertas savo postą pelnė ir dėl gebėjimo perprasti žmones: primerkęs akis jis įdėmiai nužvelgė įsitempusį Deivio veidą.

- Pasakyčiau, kad malonu tave matyti, Deivi,
- tarė Robertas, - bet abejoju, ar užėjai pranešti malonių naujienų.

Jo balsas buvo ramus, kone nerūpestingas, tačiau Deivį kamavusi įtampa sustiprėjo dešimteriopai.

- Nemalonių, pone.

- Ar tu dėl to kaltas?

- Ne, pone. - Būdamas itin sąžiningas Deivis

pripažino: - Nors tikriausiai privalėjau pastebėti tai anksčiau.

- Tada atsipalaiduok ir sėskis, - tyliai ištarė Robertas ir vėl įsitaisė prie stalo. - Jei esi nekaltas, tau niekas negresia. O dabar pasakok, kas nutiko.

Deivis nervingai atsisėdo, apie atsipalaidavimą negalėjo būti nė kalbos. Jis pritūpė ant minkštos odinės kėdės krašteliu.

- Hantsvilyje kažkas pardavinėja mūsų programinę įrangą, skirtą kosminei stočiai, - išpoškino jis.

Kenono niekas nebūtų pavadinęs nenustygs-tančiu vietoje, tačiau dabar jis dar labiau sustingo, o žalios akys tapo šaltos it ledas, kaip Deivis ir baiminosi.

- Turi įrodymų? - paklausė Kenonas.

- Taip, pone.

- Ar žinai kas?

- Manau, kad taip, pone.

- Pasakok, - šiurkščiai paliepė Kenonas ir atsilošė, jo žvilgsnis pervėrė Deivį tarsi žalsvas lazerio spindulys.

Deivis padarė, kaip lieptas; keliskart užsikirtu, stengdamasis paaiškinti, kodėl jam kilo įtarimas, kaip savarankiškai ėmėsi tyrimo no-

rėdamas pagrįsti įtarimus ir tik tada ką nors apkaltinti. Kenonas klausėsi netardamas nė žodžio; Deivis, pasakodamas apie savo tyrimo rezultatus, nusibraukė nuo kaktos prakaitą. „PowerNet“, „Kenono grupės“ bendrovėje, įsikūrusioje Hantsvilyje, Alabamoje, šiuo metu kuriama įslaptinta programinė įranga NASA agentūrai. Nėra abejonių, jog ši programinė įranga atsidūrė bendrovės, susijusios su kita šalimi, rankose. Tai ne tik pramoninis šnipinėjimas, nors ir to būtų per akis, o išdavystė.

Deivis įtarė Lendoną Merserį, bendrovės valdytoją. Merseris prieš metus išsiskyrė su žmona, jo gyvenimo lygis labai pagerėjo. Jis uždirbo daug, bet ne tiek, kad išlaikytų šeimą ir gyventų taip, kaip gyvena. Deivio slapčia pasamdyti tyrėjai Merserio banko sąskaitoje aptiko didžiules įmokas. Sekę jį kelias savaites detektyvai pranešė apie nuolatinius Merserio vizitus į valčių priplauką Gantersvilyje – netoliese esančiame nedideliame miestelyje, įsikūrusiame prie Gantersvilio ežero Tenesio upės užtvankoje.

Valčių priplaukos savininkė ir prižiūrėtoja buvo moteris vardu Evė Šo; patikrinę jos banko sąskaitas ir išlaidavimo įpročius tyrėjai kol kas neatkapstė nieko svarbaus, tad gali būti,

jog ji protingesnė už Merserį. Vis dėlto šis mažiausiai du kartus valčių prieplaukoje išsinuomojo motorinę valtį ir kartą, vos jam išplaukus, Evė Šo uždarė valčių prieplauką, įlipo į nuosavą valtį ir nusekė iš paskos. Jie grįžo atskirai, maždaug penkiolikos minučių skirtumu. Atrodė, lyg būtų susitikę didžiulio ežero viduryje, kur labai paprasta nuo visų pasislėpti, taip pat pamatyti ir išgirsti artėjančias valtis. Taip daug saugiau nei tvarkyti nešvarius reikaliukus žmonių pilnoje valčių prieplaukoje; tiesą sakant, prieplaukoje žmonių netrūkdavo, todėl savininkės sprendimas uždaryti ją vidury dienos atrodė dar keistesnis.

Deivis užbaigė ir sėdėjo, nervingai traškindamas krumplius, o griežtas Kenono veidas neišdavė jokių jausmų.

– Ačiū, Deivi, – ramiai padėkojo jis. – Aš pranešiu FTB ir perimsiu tyrimą. Gerai padirbėjai.

Deivis nuraudęs atsistojo.

– Atsiprašau, kad anksčiau nepastebėjau.

– Saugumas – ne tavo darbas. Kai kas dera mai neatliko savojo. Tuo aš taip pat pasirūpinasiu. Mums pasisekė, jog esi toks pastabus. – Robertas mintyse pasižymėjo du dalykus: pakelti Deiviui ir taip nemažą algą ir pradėti ji

ruošti didesnei atsakomybei bei valdžiai. Negalima palikti Deivio neapdovanoto už įžvalgumą ir parodytą iniciatyvą. – Neabejoju, kad FTB norės su tavimi šnektelėti, todėl likusią dienos dalį būk pasirengęs skirti jiems laiko.

– Taip, pone.

Vos tik Deivis išėjo, Robertas asmenine telefono linija susisiekė su FTB. Nusikaltimų tyrimo biuras mieste turėjo didžiules pajėgas, o Robertui jau anksčiau buvo tekę su jais bendradarbiauti. Jį nedelsiant sujungė su vyresniuoju agentu. Robertas pasižymėjo išskirtiniu gebėjimu valdytis, todėl kai paprašė nedelsiant atsiųsti du geriausius agentus pas jį į biurą, balse nebuvo girdėti įtūžio. Roberto įtaka užkirto kelią klausimams, jis išgirdo tylų patikinimą, jog du agentai pasirodys po pusvalandžio.

Atlikęs šį darbą Kenonas atsilošė ir apsvarstė atsivėrusias galimybes. Jis neleido šaltam įtūžiui aptemdyti proto. Nevaldomi jausmai – ne tik beverčiai, tai tikra kvailystė, o Robertas niekada sau neleisdavo elgtis kvailai. Žinią, jog kažkas vienoje iš jo bendrovių pardavinėjo slaptas kompiuterio programas, jis priėmė kaip asmeninį įžeidimą, tai metė dėmę jo reputacijai. Žmogui, galinčiam parduoti savo

paties šali, jautė vien panieką, niekas nesu-
kliudys jam sustabdyti vagystę ir kaltininką
įkišti už grotų. Per penkiolika minučių Rober-
tas sudėliojo veiksmų planą.

Du agentai atvyko po dvidešimties minučių.
Kai Felisė jam paskambino, Robertas paprašė
atsiųsti juos pas jį ir pasakė nenorįs būti truk-
domas, kol jis kalbės su pareigūnais. Jo iki
kaulų smegenų tobula sekretorė neuždavė nė
vieno klausimo.

Felisė atlydėjo du kukliai apsirengusius vy-
rus į Kenono kabinetą ir tvirtai uždarė duris
jiems už nugaros. Robertas pakilo nuo kėdės
pasisveikinti, tuo pat metu vertindamas juos
šaltu neįskaitomu žvilgsniu. Jaunesnysis vyras,
maždaug trisdešimties, buvo aiškiai karjeros
laiptais kylantis valstybės tarnautojas, tačiau
jo akyse šviečiantis pasitikėjimas savimi paliko
Robertui gerą įspūdį. Vyresniojo, galbūt pradė-
jusio šeštąją dešimtį, rusvi plaukai buvo kone
pražilę. Jis buvo kiek žemesnio nei vidutinio
ūgio, tvirtai sudėtas. Už akinių metaliniais rė-
meliais slėpėsi pavargusios akys, tačiau jose
spindėjo protas ir valdingumas. Jis tikrai ne
jaunesnysis agentas.

Vyresnysis vyras ištiesė Robertui ranką.

– Pone Kenonai?

Robertui linktelėjus jis tęsė:

- Aš esu Viljamas Brentas, Federalinio tyrimų biuro vyresnysis agentas. Čia Li Murėjus, specialusis agentas, kurio sritis - kontržvalgyba.

- Kontržvalgyba, - sumurmėjo Robertas, jo akys išliko šaltos. Šių dviejų vyrų atvykimas reiškė, kad FTB jau sekė „PowerNet“. - Taiklus spėjimas, ponai. Prašau sėsti.

- Nereikėjo daug spėlioti, - gailiai atsakė agentas Brentas, kai jie su kolega paprašyti atsisėdo. - Jūsiškė korporacija, pasirašiusi tiek sutarčių su vyriausybe, deja, yra pagrindinis šnipų taikyns. Taip pat žinau apie tam tikrą jūsų patirtį šioje srityje, tad piršosi išvada, kad jums gali praversti ypatingi mūsų talentai, jei taip galima pasakyti.

„Jis sumanus“, - pamanė Robertas. Toks žmogus kelia pasitikėjimą. Jiems rūpėjo, ar jis ką nors žino, tačiau neketino išsiduoti, jei Robertas neužsimins apie „PowerNet“. Ši mažytė šarada - nekaltumo šydas, kuriuo prisidengę jie galėtų pademonstruoti savo nuostabą ir siaubą, jei Robertas praneštų apie aptiktą informacijos nuotėkį bendrovėje, arba pridengti savo turimą informaciją, jei jis apie tai neužsimintų.

Kenonas neleido agentams taip lengvai išsiskirti.

- Matau, jūs patys esate sulaukę susirūpinimą keliančių žinių, - iš tolo pradėjo jis. - Įdomu, kodėl iškart nepranešėte.

Viljamas Brentas nusivaipė. Jam buvo tekę girdėti, jog niekas neprasprūsta Robertui Kenonui pro akis, bet vis tiek nesitikėjo tokio nuovokumo.

Kenonas žvelgė į jį šaltai, kilstelėjęs antakį, laukdamas paaiškinimų - daugelis žmonių nepajėgė atsispirti šiai išraiškai.

Brentas sutramdė norą skubiai prabilti, paaiškinti ir tuo pat metu atsiprašyti, jį apstulbinant vien tai, kad toks noras kilo. Todėl dar atidžiau nužvelgė Robertą Kenoną. Jis jau daug žinojo apie šį vyrą, nes tyčia juo pasidomėjo. Kenonas buvo kilęs iš kultūringos turtingos šeimos, tačiau dėl apsukrumo ir verslo nuojautos tapo gerokai turtingesnis, jo reputacija nepriekaištinga. Taip pat jis turėjo daugybę draugų Valstybės ir Teisės departamentuose - teisėtai galingų vyrų, kurie be galo jį gerbė. „Klausyk, - pasakė vienas tokių vyrų....